

РЕШЕНИЕ

№ 3857

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 27.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2833** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е във връзка с постановеното по адм.д.№ 6467/2021 г. решение № 2536/17.03.2022 г. на Върховния административен съд – I отд. С решението на касационната инстанция е отменено изцяло решение № 2976/10.05.2021 г., постановено по адм.д. № 10552/2020 г. по описа на АССГ, с което по жалба на [фирма] /В. Н. Л./, – К., служебен номер по регистъра на НАП [ЕГН], ДДС номер СУ 10332958Т, подадена чрез представител по пълномощие адв. П. В., е прогласен за нищожен Акт за прихващане и възстановяване /А./ № П-22221120079074-004-001/16.07.2020 г., издаден от М. Т. П. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1383/08.09.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“С. при ЦУ на НАП, с който на дружеството е отказано възстановяване на ДДС, в размер на 352 925,34 лв., претендиран по реда на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на ДДС на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава – членка на Общността, за периода 01.10.2019 г. – 31.12.2019 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав.

В жалбата се твърди, че оспореният А. е незаконосъобразен и постановен в пълно противоречие с нормите за ДДС в Директива 2206/112/ЕО, Регламент 282/2011 и Регламент 1042/2013 на Съвета, както и с практиката на СЕС. Неправилно е прието, че процесните услуги по складиране не са услуги, свързани с недвижим имот, респ.

мястото им на изпълнение не се определя по реда на чл.21, ал.4, т.1 ЗДДС, а по реда на чл.21, ал.2 от същия закон. Не са обсъдени всички доказателства, събрани в хода на проверката. Излагат се съображения, че дори да се приеме, че услугите са с място на изпълнение в страната, то ще бъде приложима разпоредбата на чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС и данъкът ще подлежи на възстановяване. Оспорването се поддържа от представителя по пълномощие адв. П.В.Претендира присъждането на разноски за всяка една от инстанциите по представения списък. Представя писмени бележки.

Ответникът по жалбата - Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП - С. се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за всяка една от инстанциите. Не представя списък на разноските по чл. 80 ГПК. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е дружество с ограничена отговорност, регистрирано в Република К., със седалище и адрес на управление [населено място], [улица].

С Резолюция № П-22221120079074-О.-001/14.05.2020 г. за извършване на проверка от 14.05.2020 година Г. Г. С. - главен инспектор по приходите, оправомощена по силата на заповед № РД-01-2430/30.12.2019г. на заместник директора на ТД на НАП-С. /оправомощен съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР-25/01.11.2019г. на изпълнителния директор на НАП/, е възложила извършването на проверка на [фирма] за ДДС за периода 01.10.2019 г. - 31.12.2019 г. по повод постъпило искане от задълженото лице за възстановяване на ДДС по чл.4, ал.1 от Наредба № Н-9/2009 г., в размер на 352 925,34 лева. С тази резолюция е определен М. Т. П. - главен инспектор по приходите, който да извърши проверката в срок до 14.08.2020 г. В хода на проверката е изпратено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № П-22221120079074-040-001/27.05.2020 г. в отговор на което са получени: Писмени обяснения, в които се заявява, че: Основната дейност на „Б. Холдинг Л.“ ОО – К. е изцяло свързана с конкретни логистични и мултимодални услуги, свързани с разширението на газопреносната инфраструктура на Република България, вкл. разтоварване на внесени линейни тръби, товарене на камиони/ж.п. вагони, укрепване, разкрепване и транспортиране на стоките/товара (линейни тръби), извършвани в рамките на терминалите на Б. П. Б.. Всички описани дейности се изпълняват съгласно договорни отношения с българския клиент „К. дивелъпмънт С.а.р.л. – клон България“ чрез участието на български подизпълнител – логистичен агент [фирма], ЕИК[ЕИК] опериращ в Б. П. Б.. Стоките/товарите (линейни тръби) не са изнесени от територията на България защото те се използват изцяло по проекта за изграждане на газопровод на територията на РБ; Издадените от [фирма] фактури към [фирма] с 20 % ДДС и издадените с 0% ДДС фактури от [фирма] на „К. дивелъпмънт С.а.р.л. – клон България“ са свързани с месечното складиране на товара/стоките (линейни тръби) в рамките на терминалите и територията на Б. П. Б..

Проверката приключва с А. № П-22221120079074-004-001/16.07.2020 г., издаден от органа, на когото е възложено нейното извършване. С оспорвания А. на задълженото

лице е отказано възстановяване на претендиран ДДС в размер на 352 925,34 лв. с мотива, че данъкът по фактурите, издадени от доставчика [фирма] е неправомерно начислен, тъй като документиранияте доставки са с място на изпълнение извън територията на страната. Актът е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 16.07.2020 година.

На 30.07.2020 година дружеството е подало жалба, вх. № 53-06-6514/30.07.2020 г. по регистъра на ТД на НАП-С. до директор на Дирекция“ ОДОП“С.. С Решение № 1383/08.09.2020 г. директорът на Дирекция „ОДОП“С. потвърдил обжалвания А.. Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 16.09.2020 г.

При първоначалното разглеждане на делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, в заключението на която е заявено следното: Предмет на доставка по процесните фактури, издадени от [фирма] и получател [фирма] е такса съхранение на магистрални тръби в пристанище Б., в открит склад С. и наем на открита площ, офис и складов контейнер, хим. тоалетна, осветителни тела и мобилен навес в зона С. за отделните данъчни периоди м.10.2019 г. и м. 12.2019 г.; За процесните доставки – услуги по складиране и съхранение на тръби, са издадени данъчни фактури в съответствие с Договор от 25.04.2019 г., Приложение № 1 – цени за пристанищни услуги /позиции № 6 и № 7 цени за складиране/, Допълнително споразумение № 1 от 26.07.2019 г. – цени на складовите услуги т.3.1. и т. 7.10.1, Допълнително споразумение № 2 и Допълнително споразумение № 3 от 19.11.2019 г – т.7.11; В изпълнение предмета на договора от 25.04.2019 г. спедиторът [фирма] наема специално обособени и предварително подготвени зони – площадки на П. Б. - открити складове, обозначени с конкретни имена – Ч., Д., Л., Голф, Д., а в следствие и открит склад – зона С. и същите са предоставени изключително за ползване само от [фирма], без да се допуска складиране и съхранение на товари на други лица. През целия период на изпълнение на договора на [фирма] е предоставен свободен достъп до зоните, както и на трети лица, посочени от [фирма] – представители и доставчици на услуги по инспекция на тръбите, ремонтни дейности, смяна на капачките, външно миене, разместване на тръбите, сортиране по корабни партии и товарене; Процесните фактури са издадени във връзка с услуги – наем на открити площи – пристанищна територия, обърнати в тонове на внесените стоки/товари (магистрални тръби) и такса за съхранение на тръбите на територията на Б. П. Б., съгласно договор между страните, по отношение на които същият не създава забрани за ползване/достъп/ на клиента до площадките за складиране и зона С.; Фактурите, предмет на А. № П-222211200114481-004-001/13.07.2020 г., с което е признато правото на възстановяване по реда на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. съвпадат по вид и документално основание с процесните фактури; Процесните фактури са включени в дневниците за продажби и СД по ЗДДС, подадени от доставчика [фирма]; В периода на възстановяване жалбоподателят не е имал седалище, адрес на управление или постоянен обект на територията на страната и не е извършвал доставки с място на изпълнение Република България; [фирма] е дружество, учредено съгласно законите на К. на 02.06.2014 г., регистрирано за целите на ДДС в Л., К. на 30.01.2015 г. с ДДС № С.; Дейността на [фирма] е свързана с конкретни логистични и мултимодални услуги за разширяване на газопреносната инфраструктура на Република България /газопровод през територията на България/ вкл. разтоварването на внесените магистрални тръби от плавателни транспортни средства до Б. пристанище Б., стифиране и съхранение на магистрални тръби, товарене на

камиони/вагони, укрепване, разкрепване и пренос на товари, извършвани на територията на пристанище Б.. Тези услуги се извършват с българския клиент „К. Д. С.а.р.л. – клон България“ по силата на договор № 190328CD от 18.04.2019 г. с включване на подизпълнител – логистичен агент [фирма], опериращ на пристанище Б.. Всички услуги, предоставяни на българския клиент „Завършване на развитие на клон България“ и първоначално получени от подизпълнителя [фирма], се считат за логистични операции при внос и се прилага ДДС 0%. Същите не се използват за целите на облагаеми доставки. Услугите за съхранение на вносни товари /магистрални тръби/ се считат за наем на пристанищна територия, преобразуван в тонове на внесена стока/товар. Пристанищните услуги, съгласно чл. 4.4 от договора от 25.04.2019 г., сключен между [фирма] - спедитор, и [фирма] включват и предоставянето на площадки за складиране т.1.20. С. наема специално обособени и предварително подготвени зони – площадки на П. Б. – открити складове, обозначени с конкретни имена (Ч., Д., Л., Голф, Д.), а впоследствие и открит склад – зона С. и същите са предоставени за изключително ползване само на [фирма] без да се допуска складиране и съхранение на товари на други лица; Жалбоподателят не е издавал протокол за анулиране на спорните фактури; Съгласно т.1.15, т.1.20, т.3.1, т.4 от договора, сключен на 25.04.2019 г. между [фирма] и [фирма] и видно от процесните фактури се касае за доставки на услуги – наем на открити площи – пристанищна територия, обърнати в тонове на внесените стоки/товари (магистрални тръби) и такса за съхранение на тръбите на територията на Б. П. Б.. Със сключеното допълнително споразумение № 1/26.07.2019 г. е дефинирана складовата зона ДОМАТ /т.1.25 поземлен имот с площ 88 000 кв.м./, където се съхраняват линейните тръби. По делото са приети писмените доказателства, събрани в хода предходното съдебно производство по административно дело 10552/2020 г. по описа на АССГ, доказателствата събрани по адм.дело 6467/2021 г. по описа на ВАС и новопредставени от жалбоподателя писмени доказателства, с които се установяват факти, относими към искане на жалбоподателя за възстановяване на внесен от него данък добавена стойност по същите доставки ,но за последващ данъчен период от 01.01.2020г. до 31.08.2020г. и към изясняване на отношенията между прекия доставчик [фирма] и [фирма] .

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

А. № П-22221120079074-004-001/16.07.2020 г. е издаден от компетентен орган по приходите (М. Т. П. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С.), определен да извърши проверка по искането на жалбоподателя с резолюция за извършване на проверка № П-22221120079074-О.-001/14.05.2020 г. Съгласно нормата на чл. 110, ал. 4 ДОПК проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане, а в случая такова е налице. Ответникът е представил преки доказателства за заеманата от органа, възложил проверката длъжност и от органа, извършил проверката длъжност – заповед № 2122/18.03.2020г. на зам. директора на ТД на НАП-С., заповед № РД-01-2430/30.12.2019г. на зам. директора на ТД на НАП-С., заповед № 803/18.05.2009г. на изпълнителния директор

на НАП

А. е подписан с квалифициран електронен подпис на издателя му, валиден към датата на неговото издаване, видно от представеното от ответника пряко доказателство по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверение по чл. 25, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, възпроизведено на хартиен носител.

Поради горното съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 110, ал. 4 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 2, т. 2 и ал. 3 ДОПК и с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите.

А. е издаден в писмена форма и съдържа съществените реквизити на административния акт по чл. 59, ал. от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Административното производство по издаване на А. е проведено без съществени процесуални нарушения, които да са повлияли или да са могли да повлияят на неговата законосъобразност. Извършена е проверка по повод подадено искане за възстановяване на ДДС и въз основа на събраните доказателства е издаден процесният А..

Относно материалната законосъобразност на отказа да се извърши исканото възстановяване на сумата от 352 925,34 лева, претендирана по реда на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на ДДС на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава – членка на Общността, за периода 01.10.2019 г. – 31.12.2019 г. с обжалвания А. съдът счита следното:

Съгласно чл.7 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г. на министъра на финансите за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз компетентният орган по приходите възстановява данъка въз основа на полученото искане, след като по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс установи, че са налице условията на Закона за данък върху добавената стойност, Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност и тази наредба, относно правото на възстановяване на данъка. Условията, на които следва да отговаря данъчно задължено лице, неустановено в страната, за да бъде възстановен ДДС са посочени в чл.2, ал.1 от Наредбата (в редакцията, относима към процесния данъчен период):

- за периода на възстановяване не е имало седалище и адрес на управление или постоянен обект, от който се осъществяват доставки на стоки и/или услуги с място на изпълнение на територията на страната;
- за периода на възстановяване не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната с изключение на доставки, облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице - платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност;
- лицето е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата членка, в която е установено.

След анализ на събраните доказателства органът по приходите е установил, че жалбоподателят не разполага с постоянен обект на територията на страната, не е установен на територията на страната, не извършва независима икономическа дейност в България и е регистрирано за целите на ДДС в държава членка, в която е установено.

За да откаже обаче възстановяването на ДДС данъчните органи са приели, че мястото на изпълнение на фактурираните доставки следва да се определи по реда на чл.21, ал.2 ЗДДС, т.е. мястото, където дружество е установило независимата си икономическа дейност – Република К.. При това положение ЗДДС е неприложим и исканото възстановяване следва да бъде отказано на това основание. Този извод освен с общото правило на чл.21, ал.2 ЗДДС органът по приходите и директорът на дирекция „ОДОП“С. обосновават и със следните аргументи: При по-голямата част от услугите, мястото на изпълнение е мястото на потреблението им, т.е. мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност; Получената от жалбоподателя услуга не попада в хипотезата на чл.21, ал.4, т.1 ЗДДС, тъй като складирането не представлява основната доставка и на дружеството не е предоставено да ползва цялостно или частично точно определен имот; Дружеството е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната.

Тези изводи са неправилни поради противоречие със закона.

Безспорно мястото на изпълнение на услугата определя приложимостта на ЗДДС. Основният принцип, закрепен в чл.21, ал. 2 ЗДДС е, че мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получателят е данъчно задължено лице, е мястото, където получателят е установил независимата си икономическа дейност. В чл.21, ал.4, т.1 ЗДДС е предвидено изключение от този принцип - мястото на изпълнение при доставка на услуга е мястото, където се намира недвижимият имот, когато услугата е свързана с недвижим имот. Спорът между страните настоящото производство е къде е мястото на изпълнение на доставените услуги и дали те са свързани с недвижим имот.

Съгласно § 1, т.82 от ДР на ЗДДС „недвижими имоти" са изброените в чл. 13б от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1042/2013 на Съвета от 7 октомври 2013 г. за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 по отношение на мястото на доставка на услуги. Чл.13б от този регламент определя, че за недвижим имот се счита: а) всяка отделена част от земята, на и под нейната повърхност, върху която може да бъде учредено право на собственост или владение; б) всяка сграда или конструкция прикрепена към земята или в нея, над или под морското равнище, която не може да бъде лесно разглобена или преместена; в) всеки елемент, който е монтиран и съставлява неразделна част от сграда или конструкция и без който съответната сграда или конструкция би била недовършена като врати, прозорци, покриви, стълбища и асансьори; г) всеки елемент, оборудване или машина, трайно монтирани в сграда или конструкция, които не могат да бъдат премествани, без да бъде разрушена или променена сградата или конструкцията. В чл.31а от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1042/2013 на Съвета от 7 октомври 2013 г. за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 е посочено кои услуги са свързани с недвижими имоти – а) когато произтичат от недвижими имоти и тези имоти представляват съставен елемент на услугата и са от основно и съществено значение за доставяните услуги и б) когато се предоставят за недвижими имоти или са насочени към недвижими имоти с цел правно или физическо изменение на тези имоти. От значение за настоящия правен спор е определението, дадено в чл.31а, § 2, б. „з“, а именно, че услугата е свързана с недвижим имот когато представлява отдаването под наем или аренда на недвижими имоти, различно от посоченото в § 3, б. „в“, включително складирането на стоки, за което определена част от имота е предоставена за изключително ползване от клиента. От представените писмени доказателства и заключението на ССЕ се установява, че

процесните фактури са издадени във връзка с услуги – наем на открити площи – пристанищна територия, обърнати в тонове на внесените стоки/товари (магистрални тръби) и такса за съхранение на тръбите на територията на Б. П. Б.. Дружеството е наело специално обособени и предварително подготвени зони – площадки на П. Б. - открити складове, обозначени с конкретни имена – Ч., Д., Л., Голф, Д., а в следствие и открит склад – зона С. и същите са предоставени изключително за ползване само от [фирма], без да се допуска складиране и съхранение на товари на други лица. През целия период на изпълнение на договора на [фирма] е предоставен свободен достъп до зоните. Със сключеното допълнително споразумение № 1/26.07.2019 г. е дефинирана складовата зона С. /т.1.25 поземлен имот с площ 88 000 кв.м./, където се съхраняват линейните тръби. Безспорно е доказано, че на жалбоподателя е предоставено изключителното право на ползване на точно определен недвижим имот, до който е имал свободен достъп и доставките по процесните фактури попадат в обхвата в обхвата на чл.31а, § 2, б. „з“ от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1042/2013 на Съвета от 7 октомври 2013 г. за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 282/2011 като доставените услуги следва да се третираат като такива, свързани с недвижим имот. В този смисъл е и Решението на СЕС по дело С-155/12. Видно от сключеното споразумение с [фирма] касае се не до една комплексна доставка на пристанищна услуга, а до множество различни по своя характер услуги, всяка от които е индивидуализирана в споразумението и е определена цена за всяка от услугите. Предоставянето на точно определени складови площи за изключително ползване от жалбоподателя е част от предмета на това споразумение и следва да бъде данъчно третирано отделно.

Съобразно гореизложеното съдът намира, че мястото на изпълнение на фактурираните услуги следва да се определи по реда на чл. 21, ал.4, т.1 ЗДДС, а не по чл.21, ал.2 от същия закон, както е сторил решаващият орган.

Неправилно приходните органи са приели, че не са изпълнени изискванията на чл. 2, ал.1, т. 2 от Наредба № Н- 9/2009 г. тъй като дружеството е извършвало доставки с място на изпълнение територията на страната. Като такива са посочени доставките на „К. Д. С.а.р.л-клон България“. Посоченият чл.2, ал.1, т.2 от Наредбата предвижда изключение от това правило, а именно че то не се отнася за доставките, за които получателят е лице – платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност. Визираните последващи доставки от жалбоподателя към българския клиент „К. Д. С.а.р.л-клон България“ са доставки към лице, което представлява платец на данъка по смисъла на чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС. По силата на тази законова разпоредба данъкът е изискуем именно от получателя на доставката. Това важи независимо дали мястото на изпълнение се определя по реда на чл.21 ал.2 ЗДДС или чл.21, ал.4, т.1 ЗДДС. Следователно изпълнени са всичките кумулативно дадени предпоставки за възстановяване, определени в чл. 2 от Наредба № Н-9/2009 г.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е основателна и оспореният А. следва да бъде отменен, като делото като преписка се върне на компетентния орган по приходите за ново произнасяне по направеното искане при съобразяване с указанията, дадени в настоящото решение.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението да се произнесе по тази претенция, а единствено го лишава от правото

да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на делото, въз основа на направеното искане и на основание чл.161, ал.1 ДОПК и чл.226,ал.3 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските по делото по представения списък, в общ размер 13 050 лева /д.т. 50 лева, възнаграждение за вещо лице 1000 лева ,6000 лв. адвокатско възнаграждение по адм.д. № 10552/2020г.на АССГ и адвокатско възнаграждение-6000лв. по адм.д. №6467/2021г. на ВАС/. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване № П-22221120079074-004-001/16.07.2020 г., издаден от М. Т. П. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с решение № 1383/08.09.2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, с който на [фирма] /В. Н. Л./, – К., служебен номер по регистъра на НАП [ЕГН], ДДС номер СУ 10332958Т, е отказано възстановяване на ДДС, в размер на 352 925,34 лв., претендиран по реда на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на ДДС на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава – членка на Общността, за периода 01.10.2019 г. – 31.12.2019 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] /В. Н. Л./, – К., служебен номер по регистъра на НАП [ЕГН], ДДС номер СУ 10332958Т, разноски по делото в размер на 13 050 (тринадесет хиляди и петдесет)лева.

ИЗПРАЩА административната преписка на компетентния орган по приходите при ТД на НАП - С. за произнасяне по искане за възстановяване на ДДС с референтен номер [банкова сметка], версия 2020-05-12Т10:12:50, подадено от [фирма] /В. Н. Л./, – К., служебен номер по регистъра на НАП [ЕГН], ДДС номер СУ 10332958Т за възстановяване на ДДС, в размер на 352 925,34 лв. за периодите от 01.10.2019 г. до 31.12.2019 г., при съобразяване с указанията, дадени с настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ::